

IVANA
ONDŘIOVÁ

MOTÝL

Vtedy v Španielsku

Vtedy v Španielsku

Vtedy v Španielsku

IVANA ONDRIOVÁ

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Copyright © Ivana Ondriová, 2025
Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová
Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Irene Lamprakou / Trevillion Images
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2025
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko
Telefón: 02/381 045 81
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-406-1

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli tituly:

Žena severana

Vreckárka z Florencie

Stratená nevinnosť – skutočný príbeh o zakázanej láske

Opýtaj sa boha

Prázdne duše

Tu si v (ne)bezpečí

Vlčia hora

Kto skrotí Kláru

Vôňa neba

Radio Love

Cudzinca nemiluj

Nebezpečne očarená

Chlapi na zbláznenie

Značka: Neľúbená

Nezvestný

Mladý, sexi a iba môj

Milovanie po mexicky

1. kapitola

Prenajaté mehari sa kĺzalo po úzkych serpentínach Urdaibaia. Rozjarená Loti ho viedla skusmo, aj keď na môj vkus príliš tlačila na plynový pedál. Laga nám predsa nikam neujde, iba teraz nás oficiálne privítala a nesmelo vykúkala spoza mysu a strmých útesov. Zahliadla som zlatistý piesok, ktorý ju lemoval ako mäkký, poddajný a hrejivý plyš. Nič krajšie som doteraz nevidela. Už len si doň ľahnúť a nechať sa ním objímať.

„Môže ľutovať!“ vykrikla vzrušená Loti a naviedla biele vozidlo tesne ku krajnici. Heglo ním a jeho starý ojazdený motor protestne zachrčal. Obávala som sa, že tých deväť dní to s nami nevydrží a veľmi rýchlo oľutujeme, koľko sme za jeho požičanie zacvakali.

„Pre nejakého chlapa!“ jačala ďalej a ja som sa kŕčovito chytila dverí bez okna a vtlačila si do mysle každý obraz, ktorý sa mi dostal do zorného uhla pohľadu. Skala v tvare hríba s ružovou čiapočkou oleandrov, vedľa nej skalný previs s ryhami, ktorý nám takmer odtrhol hlavu a v ktorých sa ukladal mach. Ostrá ľavotočivá zákruta dlhá raz, dva, tri, štyri, päť... tak zo desať metrov. Lemovali ju odrazky žltej farby a za nimi nebolo nič. Iba prázdnota končiaca sa pieskom. Ďalej stĺpik s pútačom na sezónny zber olív, ktorý sa mal začať až o niekoľko týždňov. Cezmína sem, cez mína tam a potom húština prenádhernej myrty, za ktorou sme sa spustili dolu strmým kopcom k hotelovým rezortom, z ktorých jeden bol ten náš.

Vedela som, že moja fotografická pamäť sa mi pri ceste späť na letisko zide.

„Pre obyčajného chlapa! Vlastne pre ni-ko-ho!“ pokračovala Loti a ja som myslela na to, aké zvláštne je počuť tie slová z úst vydatej ženy. Jedinej zadanej z našej malej partie a navyše mamy deväťročného takmer pubertiaka. „Len sa pozri, o čo prichádza.“

Druhou rukou som si uhladila neposlušné svetlé kučery nad ľavým uchom, aby som si zakryla jazvu, ktorá sa mi zväčša strácala vo vlasoch. Súhlasne som zamrňala a nič Loti neodvetila, lebo akákoľvek moja odpoveď bola celkom zbytočná. Tým všetkým sme si už prešli, keď sme počas check-inu zistili, že Bea s nami napokon neodlieta. Príšerne drahú dovolenku na španielskej Lage sme predsa zarezervovali kvôli nej! Chceli sme ju vytiahnuť z pazúrov ďalšej depresie, do ktorej upadla po rozchode s tajomným neznámym, ktorého nám ani nestihla predstaviť. Ako s ňou mohol taký krátky románik tak zamávať? Bolo to azda tým, že už dávno prekročila tridsiatku a cítila sa na viac ako len na flirt? Takže Bea sa chcela vydávať, napadlo mi. Túžila zakotviť, nájsť si niekoho naozajstného. Zachvela som sa v duniacom vetre, ktorý sa v tej rýchlosti aj napriek vlhkému teplu zarezával až pod kožu, a vnorila sa hlbšie do sedadla.

Pláž dolu pod útesmi sa pred nami roztvárala ako kniha a ja som nemohla spustiť oči z obrovských vĺn, ktoré narážali o jej žltkastý breh, kde sa s hlasným dunením rozbíjali. Drobné bodky v modrej záplave boli zjavne surfisti. Táto časť Lagy bola nimi povestná a Loti sa zaprisahala, že to s doskou určite skúsi tiež.

A čo ja? Budem sa vedieť uvoľniť a užiť si každú minútu deň v slnečnom Baskicku?

Lagu som si sotva mohla dovoliť, ale z úcty a lásky k svojej drahej priateľke a k Loti som si povedala, že jedno leto sa plesknem po vrecku. Najmä keď som už druhý rok pracovala v prestížnej advokátskej kancelárii, kde by som sa na kariérnom rebríčku mohla dostať aspoň na jeho druhú priečku. A predala som prvý obraz! Doteraz nemôžem uveriť, že sa našiel niekto, kto zaň zacykaval celú tisíčku.

„Ach, Eli, je to tu rozkošné.“

Presne tak by to povedala Beatrice, napadlo mi. Pohniezdila som sa na sedadle a obrátila som hlavu na svoju šťastnú spoločníčku,

aby som na ňu videla čo najlepšie. Na ľavé oko som totiž videla značne problematicky...

„Nič nevraťíš? Mala by si kričať od radosti!“

Ona tak v chvate urobila a jej vysoký pisklavý hlas ma takmer ohlušil.

„Konečne si vonku z tej mizernej kancelárie, nie je tak?“ Potmehúdsky sa usmiala a štuchla do mňa lakťom, na čo mehari zareagovalo malým vybočením z rytmu.

„Veď ja som šťastná,“ šepľala som a vietor odvíjal moje tiché slová k zuniacemu moru.

Stačili mi necelé tri dni a agresívne slnko Lagy na mne zanechalo viditeľnú stopu. Po neviem koľký raz som sa natrela upokojujúcim mliekom po opaľovaní a natiahla si na plecيا tmavomodrú blúzku s dlhými rukávami.

Tmavá Loti bola dolu na pláži, ktorá sa medzičasom mierne vyprázdnila, lebo bol čas večere. Vedela som, že s hodinou surfovania neskončí skôr ako pred dvadsiatou. Možno to bolo pre to surfovanie alebo pre toho inštruktora. Loti si zrejme vôbec neuvedomovala, že s ním podvedome flirtuje, lebo to ako obyčajne robila so svojou typickou naivitou. Možno by niekto povedal, že chudák jej manžel Tomáš. Ibaže to nebola pravda. Loti sa totiž nikdy o nič nepokúšala, pretože toho svojho dobráka nadovšetko milovala.

Vzdychla som a do plážovej tašky si strčila peňaženku a malú fľašu s vodou. Chcela som sa prejsť po Puerte v Elantxobe, kam sa dalo chodníkom dostať omnoho rýchlejšie ako autom, a potom si dať v niektorej z prístavných reštaurácií sendvič so sardinkami. Rýchlo som si do pamäti zafixovala jeho mapu, ktorú som našla na stolíku v predsienke našej izby.

Večer sme mali zájsť do baru pri hoteli a ako poznamenala Loti, odviazať sa na vychýrenej kastanetovej diskotéke. Povedala som jej, že ak už musím, budem jej na nej robiť garde, ale nedám si žiadne silné drinky ani nebudem mať príliš odhalenú kožu. Moja bola veru poriadne spálená a ako červená tempera. V odbleskoch diskotékových gúľ bude horieť ani fakľa.

Vyrazila som do podvečerných ulíc, kde ma objímajúce sa páriky celkom prirodzene vtiahli do svojho víru. V bielych teniskách som schádzala po schodoch z mačacích hláv do prístavu, kde pri mólach kotvili desiatky plachetníc s vysokými sťažňami a pohojdávali sa na pokojných vlnách. Zajtra sme mali jednu z nich vyraziť na otvorené more a potom k malému ostrovčeku v okolí. Bola som si istá, že pri mojom šťastí vtedy vlny už také pokojné nebudú a ja si užijem nielen bolesť zo spálenej pokožky, ale aj žlč v hrdle z rozhojdaného žalúdka.

V taške mi zabzučal mobil. Kým som ho odtiaľ vylovila, zakopla som o kamenný výčnelok pod ľavou nohou, ktorý som nezbadala, a takmer sa rozpleštila na dlažbe.

Kým som hovor prijala, vyšla som z úzkej uličky do širšieho priestranstva, kde to žilo omnoho viac. V mobile sa vtedy ozvali Beine prerývané uplakané slová, ktoré mali podobný charakter už dobré tri týždne, odkedy sa s priateľom rozišla.

„Eli... Môžeš hovoriť? Musíš! Potrebujem ňu.“

Prikývla som, akoby ma priateľka mohla vidieť, a užasla z ruchu, v ktorého centre som ocitla.

„Bei... Hádám ma počuješ. Som v dedine. Je tu dosť plno a strašný hluk. Možno keby sme si zavolali neskôr...“

„Nie! Neskladať. Neopováž sa!“

Kdesi za mnou niekto zatrúbil a mne zabrnelo v končekoch prstov.

„Vieš, napísala som mu.“

Toto istotne nepovedala. Možno niečo ako... *vieš, nasrala by som mu.*

„Poslala som mu správu. Pred... pred hodinou. Na profile od rozchodu nepridal žiadnu novú fotku, podľa mňa teda stále nikoho nemá. A zatiaľ ma neodstránil z priateľov.“

„Lebo je to idiot! Mala si ho odstrániť ty.“

„Urobila som hlúposť?“

Fňuk na druhej strane linky a takmer Európy sa mi zdal taký blízky, akoby mi Bea plakala na ramene.

„Kolosálnu! Prečo si mu napísala? Načo?“

Odrazu mi niečo napadlo a svet okolo mňa, akokoľvek bol hlučný, farebný a dobrodružný, celkom stíchol.

„Azda si tehotná? Bea! Preto si sa s ním spojila? Preto si napokon nechcela letieť? Určite ti to neodporučila gynekologička. V prvom trimestri je to riziko, ten tlak v lietadle, veď vieš, dieťaťko sa iba uhniesť v maternici a...“

„Šibe ti?“

Odtiahla som si mobil od ucha, lebo mi v ňom zazvonili priam kostolné zvony.

„O čom to hovoríš? Aké hniezdenie? Maternica? A ja mám doktora, nie doktorku! Dočerta, Eli... napísala som mu, že mi chýba. Že by sme to ešte mali skúsiť. Bolo nám predsa spolu tak pekne a...“

„To si neurobila.“

„Veď ti to vravím!“

„Ach, Bei. Nabudúce ťa do lietadla dotiahneme zazipsovanú vo vákuovom obale v kufri. Už nikdy nedovoľíme, aby si ostala sama čo i len jediný deň. Vystrájaš potom sprostosti. Ako ti niečo také napadlo?“

Tút, tút!

„Čo to je? Kde to si? Ty azda šoféruješ, Elisa? Ako to? Veď nemáš vodičák!“

„Nepočúvala si ma.“

„Ani ty mňa! A navyše mi vôbec nerozumieš. Dokedy mám čakať, hm?“

„Čakať na čo?“

Na odhalených lýtkach ma ovanul teplý závan a do nosa udrel zápach benzínu.

„No až mi odpíše? Deň, dva? Ako dlho je slušné nereagovať na správy?“

„Neodpíše, Bea.“

„Si hnusná. Ako to môžeš vedieť? Zobrala si mi všetku nádej.“

„Tvoj stav je dávno beznádejný.“

„Čo? Ach, a to si vpravíš kamoška. Počkám do... do deviatej. A potom mu zavolám!“

„Neopováž sa! Chceš? Zaplatím ti letenku. Zajtra podvečer môžeš byť na Lage. S nami! Hotel je plný slobodných chlapov, raz-dva ti pomôžu zabudnúť na toho, na... na...“

„Maxa. To meno sa predsa nedá zabudnúť.“

„Špinavca!“ vykrikla som oduševnene presne vo chvíli, keď sa na mňa z ľavej strany v úctyhodnej rýchlosti vyrútila tmavá motor-ka s dvomi pasažiermi. Zaregistrovala som ju prineskoro a okam-žite uskočila k drsnému múru trojposchodového domu so štuko-vým obkladom, hľadajúc v ňom bezpečie.

„Hej! Chcete ma zabiť?“ zvolala som do chrbta dievčiny v te-nučkých ružových šatách. Strácala sa v diaľke predou mnou a do pliec jej spod čiernej prilby plieskali dlhé kučery.

Bez odozvy, ani sa len mojím smerom neobzrela. Pošúchala som si odreté plece a pri pohľade na natrhnutú látku na blúzke nahlas zakliala.

„Estupido!“

Na môj údiv motorka asi po dvadsiatich metroch spomalila, urobila prudký obrat a vracala sa mojím smerom. Primrzla som na mieste a sledovala, ako sa približuje. Viedol ju jazdec v bielom tričku a sivých džínkach, zatiaľ čo dievčina na zadnom sedadle ho zvierala za vskutku majestátny hrudník. Radšej som zízala na jej ružové gélové nechty a pekné opálené lýtko, vyhýbajúc sa pohľadu na statného chlapa pred ňou.

Potom motorka pribrzdila a z dymového krytu na mňa vyliezli tmavé nečitateľné oči. Španiel, napadlo mi. Divoký miestny, ktorý mi teraz istotne poriadne naloží. Pritisla som sa k stene a tvárila sa, že som nad vecou. Bea v telefóne zatiaľ neprestávala tárať o vyčká-vaní na neexistujúcu odpoveď od bývalého.

„Slovenka?“ zamrmľal hlboký hlas do prilby.

Zamrela som s pootvorenými ústami a nespokojnú Beu strčila späť do tašky. Neskôr jej vyčistím žalúdok. Hádám jej dovtedy ne-napadne vytočiť Maxovo číslo.

„Áno. A počúvam, že aj vy.“

Keď sa zasmial, v jeho prilbe to zabublalo ako v mixéri. A ružové nechty jeho spoločníčky boli v tej chvíli v jeho hrudi zabodnuté o niečo hlbšie než predtým.

„Tuším je nás tento rok Laga plná,“ pokračoval neznáme hnedočko.

Napriek všetkému som sa mierne pousmiala a uvoľnila natoľko, aby som chrbát odlepila od drsného obkladu.

„Vyzerá to tak. Takže tiež len dovolenka? Niekoľko dní v tomto raji na zemi?“

„Veru tak. Ale možno raz to bude navždy. Prepáčte, ak som vás vystrašil. Uličky sú tu veľmi úzke.“

Flirtoval so mnou alebo bol len slušný? Iste len to druhé, veď mal na sedadle dlhonohú Španielku, ktorá si priam pýtala jeho pozornosť. Naklonila sa a niečo mu povedala. Myslela som si, že ju jazdec cez dve prilby nemôže počuť, ale opak bol pravdou a on jej letmo prikývol. Vzájomne si tak vymenili akési informácie a ja som nemala tušenie o ich obsahu.

„Tak si teda poriadne užite piesočnú Lagu,“ zaburácal jeho hlas. „Chápete, so všetkým, čo k dobrej dovolenke patrí.“

Urobil niečo s pravým okom, žeby ním na mňa žmurkol, a potom svoj pohľad znovu ukryl za tmavý plast.

„A určite aj jej povestné duny. Hoci tie sú možno nebezpečnejšie než uličky tu v prístave. Len pozor na španielske slniečko. Tuším ste ho neodhadli.“

Zapýrila som sa ako čerešňa a mala chuť splynúť so stenou. Myslela som si, že je na tom moja tvár o niečo lepšie a že v tieni, ktorý na mňa vrhala strecha budovy, až tak nehorí.

Našťastie motorka znovu hlasno zarachotila a on vyrazil vpred, zvierajúc jej riadidlá prstami. Nestihla som ani nič namietnuť či čo i len mrknúť očami a boli preč. Zostal tu po nich len sivastý dym, zápach benzínu a v mojom vnútri nepríjemný pocit z nevydareného flirtu.

Ako si však mohol ten chlap dovoliť obľbovať dve ženy naraz?

2. kapitola

Podnik *De la sol* bol na prasknutie, akoby na Lage iný nejestvoval. Pretískala som sa cez zmes rôznych vôní, intenzity hlasov i farieb pleti a z občasného obtretia o cudziu nahú kožu som mierne znervóznela.

Radšej by som si na izbe čítala...

Loti ma zvierala za lakeť, lebo zrejme vytušila moje zajačie úmysly. Ako inak, vyzerala ako pravá dovolenkárka. Dokonale opálená s rozviatymi vlasmi v ultra krátkych šatách na špagátové ramienka. Nič to, že Šarlota bola taká malá guľôčka s kyprými tvarmi, ktoré na nej zanechal jej syn. Sršal z nej optimizmus a jej dievčenská aura bola nezničiteľná.

Aj teraz svojím smerom pritiahla toľko mužskej pozornosti, ako ja za celý svoj doterajší život. Po chvíľke narazila na svojho inštruktora surfovania a takmer ho zničila svojím spontánnym flirtovaním.

Dotiahla ma až k baru k dvom stoličkám, ktoré sa práve uvoľnili, a objednala nám sangriu. Vedela, že takmer vôbec nepijem a veľa toho neznesiem, a tak rozhodla dnešný večer zasvätiť ovocnému nápoju z červeného vína. Chlipla som si z neho a vtiahla do pľúc malinovú vôňu pary, ktorá sa k nám tiahla od preplneného parketu. Keď som si odpila druhýkrát, pocítila som v žalúdku príjemné teplo.

„Tak čo? Dobré, však? Akoby sa tu zbehli všetci, čo sú teraz na Lage.“

„Ako supy...“

„Uvoľni sa, Eliiiii. Si našponovaná, akoby si bola v súdnej sieni.“

„Tam predsa nechodím. Na pojednávania ma naši právnici neberú.“

„Pche,“ odvrkla a zašibrinkovala mi pred očami vyprázdneným pohárom. Do sekundy mala na pulte ďalší, pretože tunajší barmani nikdy nestrácali zbytočne čas. „Vieš, ako to myslím. Prestaň byť taká vážna. A rozopni si ďalšie dva gombíky. Musíš sa v tom pariť ako knedľa.“

„Kamuflujem.“ Pozrela som na svoje voľné ľanové šaty, ktoré mi siahali až pod kolená. „Veď vieš, nepodarok z opaľovania.“

„Tu to nikto nevidí! Pomyslia si, že horíš z tých pohľadov.“

„Nikto na mňa nevrhol čo i len jeden.“

„Bože, Eli... Lebo si ako hadia koža. Bří, taká studená...“

„Hadia koža je predsa na dotyk príjemne teplá, Loti.“

„Milá Wikipédia, to sa vážne budeme v tomto mega dovolenkovom bare baviť o takých sprostostiach? Čo prístav? A chlapi v Puerto? Stoja za hriech?“

Mykla som plec om a obzrela si skupinku pri bare. Chrbtom k nám postávala partia veselých mládencov počernej pleti, ktorí to skúšali na dve blondíny, a o niečo ďalej dva zjavne zamilované páriky.

„Neviem, natrafila som len na našincov.“

„Na našincov. Slovákov? Dočerta, aj v hoteloch je ich ako maku. Sú pod každým tretím slnečníkom na pláži. Sakra, človek si tu nemôže dovoliť jediný prehrešok, lebo sa to hneď dostane do našej vlasti. Nieže sa opiješ, Eli. To by bol historický moment.“

Vypila som prvý pohár sangrie a ako som správne predpokládala, o chvíľu som sa znovu dívala na červený mok s ovocnou drvinou. Keď som však k nemu pričuchla tentoraz, niečo ma v ňom zarazilo.

„Brandy,“ žmurkla na mňa Loti. „Takto sa to robí. Dáš si jeden, kde jej je sotva za kvapku, a postupne jej v drinku pribúda. Ani sa nenazdáš a skrížia sa ti oči.“

„Takže ostávam pri tomto druhom pohári.“

„Eli!“ vykričla Loti a v tej chvíli naozaj upútala zopár hláv pri bare. Jedna ma zaujala. Zdobila ju neposlušná gaštanová hriva, ktorá sa končila až tesne nad plecami, a tie boli široké ako lavička v parku. Keď sa obrátila naším smerom, aj napriek tomu, že som ju videla prvýkrát, sa mi zdala povedomá. Teda skôr tie oči... Odrazu sa spojili s mojím zeleným pohľadom a zračilo sa v nich prekvapenie aj mierne pobavenie. Bol predsa vo výhode. Videl ma celú od vrchu až po spodok aj s dôkazom môjho nevydareného slnenia, zatiaľ čo ja len jeho hnedé dúhovky v čiernom plaste. Teraz mal aj tvár. Poriadne príťažlivú, nevýslovne hrdú, s ostrými črtami a jemným strniskom, v ktorom sa na mňa vyzývavo šklbali plné pery.

Možno by som o jeho totožnosti zapochybovala a tie vyzývavé pohľady pripísala účinkom sangrie. Ibaže žena po jeho boku s dlhými čiernymi kučerami a božským telom v ďalšom modeli neprehliadnuteľných letných šiat všetko spečatila.

Z druhého drinku som si dala poriadny dúšok a rýchlo sklopila zrak. Nemala som odvahu ho zdvihnúť, aby som sa uistila, že sa ten muž na mňa viac neďáva.

„Volá Bea. Cez videohovor,“ zaštebotala Loti do hluku a ja som jej slová vrelo privítala. „Zdvihnem jej len preto, aby ju rozdrapilo.“

„Podvečer tárala čosi o esemeske bývalému,“ ledabolo som sa zmienila. „Podľa mňa je mimo. Možno sme sem nemali letieť, ale ostať pri nej...“

„Prepáč, ale s Tomim nie sme takí pracháči, aby nám nebolo ľúto tých peňazí, čo sme vrazili do letenky a ubytovania v Španielsku. Na dovolenke pri mori som po desiatich rokoch.“

Zachmúrila sa, natočila smerom k parketu, vzala do ruky svoju sangriu s malým dáždnikom a spojila nás so Slovenskom. Zbadali sme Beu s opuchnutými očami a nosom ako raťafák. Až nám na perách primrzli úsmevy.

„Kde steeeee?“ zakričala tak nahlas, že ju bolo počuť aj v divokom hluku kastanetov a gitár.

„Predsa na Lage. Tam, kde si mala byť tiež.“

„Slopete? Aj Eli?“ Nemohla som. Zdvihla som svoj pohár do úrovne očí a pomyšľe si štrngla s displejom. „So mnou si nikdy nechcela dať ani prosečko. To mi robíte naschvál!“

„Preto si plakala?“ zatiahla Loti káravo. „Lutuješ, že si nešla s nami?“

„Eli ti azda nič nepovedala? Mám nahovno deň! Nahovno život. To ja celá som nanič! Neozval sa mi! Tuším som to posrala. Vyzerám teraz ako tá najväčšia blbka.“

Hodila som do seba celý obsah pohára a s vďakou prijala, že mi na bare pribudol ďalší sladký drink. Tentoraz mi brandy svojou kvantitou doslova vrazilo do nosných dierok a pri ochutnaní tejto várky sangrie otupilo všetky chuťové poháriky. V hlave som začínala mať čoraz väčšiu hmlu. Vedela som, že až keď dorazím, bude to pre mňa konečná. Chrapľavo som sa zasmiala a odrazu sa cítila slobodná a spontánna, až som si od radosti rozopla rovno tri gombíky na košeli. Zaškeril sa na mňa červený jarček medzi mojimi prsami a potom ja na napálenú Beu v mobile.

„Vravela som ti to!“

„Aj ja som vám vravela, čo pre mňa Max znamená! Mysleli ste si, že prehánam, však? Ale on mohol byť ten pra...“ odrazu Bea stíchla a potom na plné pľúca zajačala ako siréna. Mykla som sa na malej barovej stoličke a pokropila si prsty sangriou. Môj smiech zosilnel.

„To je on!“

„Kto?“ vyšlo zo mňa cez bublinu sangrie. Bolo tu toľko hláv, až sa mi zliali do jednej pohyblivej machule. Tuším som začínala byť trochu pod parou.

„Bože môj! On je na Lage!“

„Ktooooo?“ zopakovala som a Loti sa ku mne tentoraz pridala. Bein obraz sa prudko rozkolísal, ako mobilom pohla zo strany na stranu.

„Tam! Musí to byť on!“

Boli tu desiatky mužov. Aj on. Kráčať smerom od baru a vychudnutú dievčinku držal za ruku. Nevdojak som sa vpila očami do jeho majestátneho chrbta a hlasno zavzdychala.

„Sú to tie isté vlnité vlasy a plecia! Má ich také mocné a vedia tak dobre objímať.“

S Loti sme si vymenili nechápavé pohľady. Môj bol mierne rozmazaný a sotva vedel zaostriť, priateľka ho však mala jasný a v ňom samé pochybnosti. Kývla čašníčkovi, nech nám na upokojenie nervov znovu naleje, a ja som v šoku z Beinho vystrájaní nestihla nič namietnuť.

„Dopekla! Tak on si užíva v Španielsku a ja smoklím do periny?“

Otázka, na koho mierila, bola zbytočná, kamoška si šla svoje a zjavne mala vidiny. Ibaže potom z nej vyletelo:

„A čo za tmavovlasú rajdu to vedie k dídžejovi?“

A môj svet sa zahalil temnotou. Dodnes neviem, či som spadla z barovej stoličky pre sangriu alebo či mi ju niekto uštipačne podkopol, alebo sa podo mnou jednoducho zlomila. Pre všetkých naokolo opitá do nemoty som sa zrazu rozťahla na dlážke.

Zaškúlila som do hnedých dúhoviek. Boli ako ten najkvalitnejší koňak. Ich stredom sa šírili zlatisté škvrnky a strácali sa v zreničkách. Inokedy čierne bodky boli rozšírené a mne pripomenuli čokoládu v lentilkách. Boli tak blízko, že som v nich videla vlastný odraz. Strapaté vlasy, pootvorené ústa, šaty rozhrnuté do strán s vykúkajúcim pravým poloblúkom prsníka.

Keď tie oči zistili, že som pri zmysloch, zúžili sa a mierne vzdialili. Vtedy do nich vpadli neposlušné kučery a ja som dokázala identifikovať, kto je ich majiteľom.

Nad ním stála vyškerená Loti a posielala mi veľavravný odkaz: *Choď do toho. Ten chlap je na zahryznutie a zjavne ťa chce.*

Veď ma už mal prakticky pod sebou.

„Si okej?“

Takto naživo mal medový hlas a šeptal, akoby chcel niečo utajiť. V tej jeho mužnej tvári sa mu zračil skutočný záujem o moje zdravie. Znevrady ma pohladil po vlasoch, akoby som bola dieťa. Pootočila som hlavou, neveriac, že mi v nich naozaj intímne

íska a zároveň zisťuje, či viem stále hýbať krčnou chrbticou. Viem! Prudko som vydýchla, až sa mi vyduli prsia. Zabehol k nim očami, a hoci boli v bezpečí pod širokou látkou, zatváril sa, akoby ich videl naostro. Siahla som si na to miesto prstami a pritiahla si obe strany šiat bližšie k sebe.

Všetko mi teda fungovalo. Každý úd aj myseľ, dokonca som mierne vytriezvela. Iba žalúdok sa mi trošku búril, ale zatiaľ som ho mala pod kontrolou. Odtiahla som sa od neho a pokúsila sa posadiť. A vtedy sa ten mizerný orgán v brušnej dutine riadne rozkýval.

Keď si chlapík s hnedými očami uvedomil, že môj pád na mne nezanechal doživotné škody, svoj postoj razom zmenil. Zrazu ho zdobil uštipačný úsmev a šklbalo mu pravým okom. V hrdle mu navyše čoraz silnejšie bublal hrdelný smiech, ktorý ma začal vytáčať.

Chcela som ho odtisnúť, ibaže som si uvedomila, že by som sa musela dotknúť tej jeho hrude.

„Vidím, že áno. Vyzeralo to dosť hrozivo. Bola to rana ako hrom, až dídžej normálne zamrzol. Odvtedy nehrá. Bojí sa, že sem nabehne záchranka.“

Čo to táral? Ticho, ktoré v bare panovalo, mu však dávalo za pravdu. Dočerta, bola som neželanou hviezdou večera.

„Kto... kto vlastne si?“

Márne som sa nádejala, že to nie je Max. Bein Max, s ktorým si chcela plánovať budúcnosť! Že sa tá potvora zmýlila, lebo jej smútok poriadne preriedil mozgové bunky. Potom sa o neho obtrela tá sexi čiernovláška a na plece mu položila štíhlu dlaň. A jeho nežný hlas zašemotil:

„Som Max.“

Žalúdok sa mi vtedy zbláznil a urobil salto hodné majstra sveta. Vyrasila z neho všetka vypitá sangria aj sardinky, ktoré som si dopriala v prístave. V drobných červených kúskoch dopadli na jeho tričko. A páchli, akoby ich práve ulovili.

„Pridávam na zoznam aj sangriu, mladá dáma. Uličky, duny, slnečné lúče a sladké víno. Zjavne ti Španielsko neseď.“

O niečo neskôr som sa skláňala nad umývadlom na dámskych

toaletách a grcala naprázdno, zatiaľ čo mi Loti vlhkými obrúskami chladila šiju. Už dávno som vytriezvela, iba žalúdok sa mi stále búril, a tak ma radšej zatiahla na záchody. V *De la sol* som už narobila škôd až-až, v každom jeho kúte sa hovorilo iba o opitej spečenej žene v košeli. Nebola to košeľa!

„Fakt dáviš zo sangrie?“

Ešte pred chvíľou zo mňa šla von aj cez nos. V tenkých červenkastých pramienkoch ako krv.

„Čo ak si si predsa len udrela mozog? Nemáš pod vlasmi hrču? Prehmatám ťa.“

Znelo to hrôzostrašne aj na ňu.

„Toto sa mi veľmi nezdá. Dávno si svoj žalúdok vyprázdnila a zase si toho až toľko nevypila.“

„Mala som štyri poháre.“

„Malinovky, Eli.“

„To hovoríš ty.“

„Ukáž mi tú hlavu...“ Keď sa za mnou natiahla, prudko som ju odstrčila a svet sa so mnou znovu rozhojdal. Začala som nad jej názorom, že mám možno slabší otras mozgu, vážne zamýšľať.

„Podľa mňa zahmlievaš... A trápne to zvädzaš na sangriu. Dostal ťa, však?“

„Kto?“

„No ten krásavec, ktorého si označkovala. Videla som tie pohľady, ja nie som sprostá. A zdalo sa mi, že sa nevidíte prvýkrát. Niečo sa stalo v tom prístave? Prišla si odtiaľ ako...“

„Je to Bein Max.“

Zamrzla s rukou nad batériou, z ktorej mi špliechala ľadová voda do výstrihu. Odtiahla som sa z jej dostrelu a ustúpila k dverám jednej z kabínok. Zdalo sa mi, že sú toalety prázdne, no po chvíľke sa za nimi ozvalo spláchnutie.

Čo ak to bola tá jeho ženská?

„Nieeee,“ namietla Loti a pleskla mokrou utierkou o porcelánové dno umývadla. „Somarina,“ pokrútila červenkastou hlavou, až sa jej krátky účes prudko rozkolísal.

„Nepočula si ju? Ako jačala do mobilu? Šlo ju rozdrapiť, div nedostala nervový záchvat. Spoznala ho! A on to potvrdil, keď sa potom predstavil ako... Max.“

Loti zakliala a mrkla na displej na svojom mobile, kde jej svietili štyri neprijaté videohovory od Bey.

„Bože... Myslela som si, že...“

„Je to ten sviniar.“

Uprela na mňa sivé oči, v ktorých sa jej nebezpečne zaiskrilo.

„Uvedomuješ si, že to skúšal aj na teba?“

Zamlčala som, čo bolo v Puerto a že to možno tiež hraničilo s jemným flirtom.

„To hovädlo! Takže Beu iba tak odkopne a vyberie sa na Lagu, zatiaľ čo ona mu píše správy plné nádeje. A navyše sem príde so sexi pipkou!“

„Veru tak.“

„Tak toto... toto mu nedarujem, Eli.“

Spakruky som si utrela vlhké ústa, stále cítiac kyslú chuť zvratkov na perách a jazyku. Tuším mi naozaj búšilo nielen v žalúdku, ale aj v hlave, takže ten pád ma zrejme nejako poznačil. Oprela som sa o dvere a unavená privrela oči. Začala som sa obávať, že ma na vysnívanej dovolenke navštívi tá sviňa migréna.

„Nechaj to tak... Nestaraj sa. Máme pred sebou ešte päť dní a ja ich chcem stráviť s pokojnou myslou.“

„Blázníš? Ako môžeš po tomto ostať pokojná? Pozri sa na seba. Celkom ťa zničil. Vyhlasujem pomstu, Elisa! Pomstu všetkým ego-maniakom a osobitne tomu Beinmu.“

Po chvíľke ma vytiahla von do dusnej noci. Nepohol sa v nej jediný kvet myrty. Mala som pocit, že sa v tej spare ani nenadých-
nem, a keď sa tak stalo, zase som v ústach cítila žľč. Vy kročili sme smerom k nášmu rezortu, ktorý sa kúpala v sliepňavých neónoch.

Odrazu som prudko zastala a Šarlota sa zrejme preľakla, že to na mňa znovu ide. Preto ma predklonila a ustúpila, aby som ju nezasiahla zvratkami.

„To je jeho motorka,“ šepala som.

„Čo?“

„Tamto na tej úzkej príjazdovej ceste. Dnes bol na nej v prístave. Aj s tou babou!“

„Môže patriť niekomu inému, aha, sú tu aj ďalšie mašiny...“

„Loti! Zapamätala som si každý detail. Aj jej ešpézetku. Takmer mi vzala život.“

„Och,“ povedala len a náhle stíchla. Videla som, ako jej urputne pracuje myseľ a že niečo kuje.

„Čo je, Loti?“

„To musíme využiť. Pod! Pod' za mnou!“ A odrazu sa rozbehla vpred.

„Kam? Čo máš za lubom?“

„Jeho mašina, vravíš? Toho zmrda? Dúfam, že ho stála poriadne prachy.“

„Má ju z požičovne ako my mehari. Nerob hlúposti, Loti.“

„Ešte lepšie. Zacvakal za jej prenájom a teraz bude musieť vysoliť ešte viac. Trošku mu ju zrámuje, čo majiteľa isto nepoteší. Len si predstav, ako strávi všetky ostatné dni na Lage riešením poisťovnej udalosti...“

„To je hlúposť.“

„A on je trápny frajer, ktorý si ju požičal, aby na ňu lákal nevinné dievčence.“

„Jeho priateľka nevinne určite nevyzerala.“

„To je jedno! Iba somár si na dovolenke prenajme motorku, či?“

„Ty si nám chcela vziať bicykle, Loti.“

„Nemiešaj tu hrušky s jablkami. Je jasné, že kým my máme mehari z celkom praktických dôvodov, on má motorku iba tak pre zábavu...“

„Ale...“

Plesk, kopla nohou do jej predného kolesa a s cynickým smiechom sa dívala, ako padla na betón. Rýchlo som sa pozrela naokolo, či nás niekto nevidí...

„To nestačí. Porátaj sa s prilbami. Ja si beriem späťáky.“

„Toto je už príliš. Nemali by sme...“

„Bude to vyzeráť ako nehoda. Jednoducho spadla zo stojana.“

Päťou tresla do spätného zrkadielka, na ktorom sa razom roztrieštilo sklo na márne kúsky. To isté očakávala odo mňa, ale v prípade čiernej helmy. Váhala som však... Ak by vo mne ostalo ešte kúsok sangrie, možno to v opileckom omámení urobím, ale takto... Napokon som ju vzala do ruky a potom nechala voľne padnúť na tvrdú zem.

„Super! Až toto poviem Bei...“

„Neopováž sa! Veď ona vždy všetko vytára. Ešte nás za to zavrú.“

„Ty strachopud. Veď sa jej iba zlomil stojan. Aha...“ zašvitorila Loti a dielo dokonala kopnutím do kovovej nôžky, ktorá sa zlomila sťa chabý konárik.

Srdce mi šlo vyskočiť z hrude a žalúdok sa chvel ako na lodi. Preglgla som a potiahla Loti za ruku, aby sme sa odtiaľ rýchlo pratali preč.

Bola poľnoc, keď sme zabuchli dvere na svojej izbe a s rehotom sa zvalili na posteľ. Búšenie v mojej hlave sa zosilnilo, ale dalo sa zniesť. Potom som si rukami prehrabla vlasy a zistila, že vzadu na záhlaví mi predsa narástla hrča veľká ako bonparový cukrík, ktorá bola na dotyk citlivá. Zaliezla som do kúpeľne pod sprchu a o pol hodiny nadopovaná dvoma Nalgesinmi zaspala. Spala som tak tvrdo, že som zmeškala aj raňajky a zobudil ma až suchý horúci vzduch v izbe a slnko, ktoré už bolo poriadne vysoko. A dobiedzavá Loti.

„O chvíľu vyrážame k ostrovu. Kým ja mám za sebou zážitok s odtiahnutím jeho motorky a vyčerpávajúci telefonát s Beou, ty sa tu len rozvaľuješ.“

Zívla som, cítiac v žalúdku dozvuky sangrie.

„Ako je na tom?“

„Ako asi... Ide ju rozdrapiť.“

„Tak to je fajn. Radšej hnev ako smútok.“

„Teda... raz sa utápa v žiali a potom soptí. Ale chápem ju. Zistiť, že jej chlap je na dovolenke s inou, je sila. A navyše na našej dovolenke! Predstav si, čo by bolo, ak by šla s nami!“

„Radšej si to ani nechcem predstaviť.“ Posadila som sa, narátala do desať a pomasírovala si citlivé spánky. Na jachtu som sa

necítila, ale ako sa z toho vykrútiť, keď sme za takmer celodenný výlet k akýmisi ostrovčekom v zálive zacvakali toľko, čo za dva dni ubytovania?

„Naňho sa neopýtaš?“

Uprela som na ňu zbadačený pohľad.

„Možno iba ak na tú jeho mašinu. Bol z toho poprask?“

„Ani neviem... Max tam stál ako socha a vyzeral, že by sa mu krvi nedorezal, ale priveľký stres si podľa mňa z toho nerobil. Vytiahol peňaženku a zaplatil opálenému svalnáčovi, ktorý prišiel s odťahovkou. Asi je to nejaký ockov zbohatlíček, chápeš. Celý čas držal v ruke kovový stojan. Akoby sa ho chcel opýtať, či v tom má prsty,“ zachechtala sa a pohodila krátkou hrivou.

„Nie je to debil, keď sa naň pozornejšie pozrel, iste mu došlo, že sa len tak nezlomil...“

„Aj keby. Do motorky mohol vraziť niekto autom. Čo ja viem, nejaký opilec.“

„Vrazili do nej dve opité Slovenky.“

„Čuš. Mašina je preč. Keď ju nakladali na rampu, takmer im z nej zletela. Ten nadupaný chlapík od odťahovky bol totiž riadny amatér, to ti poviem. Podľa mňa to Maxa napálilo viac ako škody, ktoré boli na motorke napáchané v noci.“

„To určite.“

„Mimochodom, iba sme jej trošku napravili plechy. Nič vážne, fakt. Musela som si oči vyočiť, aby som na nej objavila nejaký ten zahnutý pliešok a praskliny na spätných zrkadlách. Tak sa nemrač. Zaslúži si horšie, všivák jeden. Pre Beu!“

Vzdychla som a zamierila do kúpeľne.

„Možno to ani nie je on,“ vyšlo zo mňa odrazu celkom neuvážene.

„Čo?“

„Myslím... teda, videla ho len zozadu. A my toho jej Maxa vôbec nepoznáme. Keď sme chceli, aby nám ho ukázala aspoň na fotke, vždy zahmlievala. Vraj nás s ním radšej osobne zoznami pri nejakej významnej príležitosti. Možno myslela pri ich svadbe,“ nemohla som si pomôcť a napriek trápnyim slovám som sa nahlas

zasmiala. „A keď sme ho chceli nájsť na sociálnych sieťach, zistili sme, že tam podľa Bey jej Max vystavuje iba svoju holú hrud'. Nemá tam žiadne reálne fotky. Akoby to bol len fejk.“

„Veď je fejk! Brániš ho? Cha, tuším sa ti dostal pod tú spálenú kožu.“

„Loti, prestaň! Je to úbožiak. Idem do sprchy. Ak mi tá takmer opica neprejde, vykašlem sa na jachtu. Isto sa na nej dovraciam.“

„Nie! Máš to príkazom! Nikdy v živote sa sem nevrátime. Chcem preto Lagu vycíť do poslednej jej možnosti.“

„Kým sa tvoja peňaženka celkom nescvrkne.“

„Tak mi ju vďaka práci u právnikov nafúkneš.“

Plesla som dverami vediac, že som prehrala.

Bez raňajok, zato presýtená dvomi pohármi laté z baru, som kráčala dolu k pláži, kde kotvila jachta Merial. Bolo bezvetrie a slnko ostré ako žiletka. Napravila som si zavinováciu tuniku a zaviazala jej šnúrkou vo výstrihu, na čo Loti ironicky zacmukala. Pod jej bielou látkou mi presviteli športové čierne plavky, ich spodnú časť som mala ukrytú v trojštvrťových nohaviciach. Vedela som však, že sa do nich nevyzlečiem, lebo budem vyzeráť ako grilovaná klobáska. Moja priateľka ma však prehovorila, že bez plaviek na jachtu nemôžem.

Ona mala iba tie plavky. Teda, aby som bola presná, obliekla si aj krátke šortky, nad ktorými jej jemne prevísalo oblé bruško. A potom nič, iba kvetinové trojuholníčky, ktoré ledva objali jej materské prsia. Čaptala nohami v sandálikoch, ktoré sa mi zdali na takýto výlet nevhodné.

„Si ako mníška,“ zazerala na mňa.

„Môžem sa vrátiť do hotela.“

„Hnuska. Ja len že na jachtu sa to nehodí.“

Dorazili sme k plavidlu a začali sa po jeho úzkej lávke štverať na palubu.

„Pozri sa na tie kostry.“ Bradou zamierila k ženským postavičkám nad našimi hlavami. „Každá tá baba vyzerá ako modelka. Majú len bikiny alebo možno ak ešte tak monokiny. Na rozdiel od teba.“

V tej chvíli som z tašky vytiahla saténovú šatku a zakryla si ňou

hlavu. Na truc, aby som dokázala, že radšej budem sama sebou.

„Ako myslíš. Budem sa tváriť, že ťa nepoznám,“ zaškľabila sa a rezkým krokom vybehla nahor.

Jachta bola pomerne veľká. Mala tri kajuty, kuchyňu aj toalety a poľahky by odviezla i dvadsiatku ľudí. Nad kajutami mala navyše vytvorené malé sedenie s pohodlnými kreslami, ktoré prekryvalo bimini. Vníkala som, že za mnou na ňu vychádzajú ďalší, a tak som pridala do kroku, nasledujúc Loti, ktorá sa už opierala o kovové zábradlie pri kúpacej plošine. Jachta sa pohojďovala na takmer pokojnej hladine zálivu a zdala sa bezpečná a priateľská. Pokúsila som sa preto uvoľniť a myslieť na to, že si nasledujúce hodiny užijem.

Potom kdesi pod nami hlasno zaburácal motor a jachta sa pomaly, ale isto odlepila od brehu. Pocítila som tlak a pod nohami silné pnutie a v duchu som zanáďavala. Boli sme len päť metrov od piesočnej pláže a môj žalúdok už začínal protestovať.

„Nemala som ísť,“ zašemotila som smerom k Loti.

„Čooooo?“

„Že mi je nanič! Prečo ideme tak rýchlo, dofrasa? Nerobí mi to dobre.“

„Čooooo? Keď sa dostaneme ďalej na otvorené more, spomalíme. Veď je to mega, Eli! Pripadáam si ako milionárka z Vegas. Tá jachta nemá chybu!“

Zatiaľ som z nej videla len to, čo mi udrelo do očí pri výstupe plošinkou.

„Mali sme ísť na druhú stranu!“ vykrikla som s rukou na šatke, ktorou vietor kmásal na všetky strany. Nedodala som, ako nepríjemne sa cítim, keď je všetko dôležité naľavo odo mňa! Loti to nemohla tušiť. „Tam by fúkalo proti nám a nie do nás.“

Spustila som plec a obrátila sa od mora ku kajutám. Videla som za nimi postávať zo šesť pasažierov, dva mladé a jeden starší párik, ako sa s údivom dívajú na okolitú scenériu. Breh Lagy sa pomaly, ale isto zmenšoval a hotelíky nad skalnými výbežkami boli už len ako bodky. Vykročila som do stredu lode a pustila

sa zábradlia. Loti ma však zdrapla za ruku a prudko stiahla späť k okraju.

„Hej! Nepúšťaj sa! Čo si sa zbláznila? Ideme aspoň dvestopäťdesiatkou!“

„Chcela som len prejsť tamto k nim!“

Pozrela na môj ukazovák nasmerovaný k náprotivnej skupinke ľudí a znevrady sa zachmúrila.

„Dočerta... To hádam nie,“ kľčovito sa zasmiala.

„Čo nie? Niečo sa deje?“

„Náhoda vie byť riadna sviňa. Tuším je s nami na palube.“

Zaškúlila som do diaľky, hľadiac na postavy za kajutami. Jeden párik bol teraz mierne pootočený v smere jazdy a zdal sa mi akýsi povedomý... Keď som ho spoznala, rozšírili sa mi zreničky a dúhovky stmavli od hnevu.

„Ten odroň,“ pokračovala Loti káravo. „Čo ak nás sleduje? Čo ak vie, že sme Beine kamošky?“

Nikdy som nemala rada konšpirácie, a tak som pomlčala. Loti ešte chvíľu soptila, prepaľujúc zaľúbencov pohľadom, a potom ledabolo mykla plecom.

„Čo už. Bude to zaujímavých šesť hodín. Ale aspoň môžeme pokračovať v našom pláne.“

„Na mori? Na jachte? Tu nič nevymýšľaj, Loti.“

„Prečo? Je to ideálne miesto.“

„Hodíš ho cez palubu?“ škrekotavo som sa zasmiala a namojdušu k nám pritiahla pohľady tých oproti. Strýpla som a s hrôzou sledovala, ako sa k nám obracajú. Aj on...

Prvých niekoľko sekúnd sa nás snažil zaradiť. Predsa len som mala na hlave šatku a Loti si polovicu tváre ukrývala za veľkými okuliarmi v tvare srdiečok. Márne som sa však nádejala, že nám to pomôže ostať v utajení, spoznal nás prakticky okamžite.

„Tak to by sme mali,“ splasla som ako balón a pri pomyslení na včerajšiu noc cítila hanbu až za ušami. Majú chlapi krátku pamäť? Zabudol na môj gejzír sardinkovej sangrie? Sotva...

„Tuším je všade, kde sme my. Ako je to možné?“